

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/76/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118216041
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8118216041.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobkyne: Q. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX N., XX, zast. JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, zast. Advokátska kancelária ČERNEJOVÁ & HRBEK, s.r.o., so sídlom Kýčerského 7, 811 05 Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 7.133,58 Eur s príslušenstvom a o určenie neplatnosti zmluvnej podmienky, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 29Csp/137/2018-80 zo dňa 01.04.2019 takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok v jeho napadnutej časti, t. j. vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku IV. o trovách konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu I. inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že zmluvná podmienka v Zmluve o spotrebiteľskom úvere, č. XXXXXXXXXXXX, z 21.4.2015, v časti XIII. Zmluvné podmienky, bod 12. Následky nesplácania spotrebiteľského úveru a zmluvná pokuta - 12.1. Zmluvná pokuta, v znení: „Spoločnosť je oprávnená požadovať od Klienta Zmluvnú pokutu v prípade, ak sa Klient dostal do omeškania so splatením ktorejkoľvek jednotlivéj Splátky. V 30-ty deň po dobe splatnosti je Klient povinný zaplatiť Zmluvnú pokutu vo výške 10 % z dlžnej Splátky.“ - je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

2. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

3. Vo vzťahu k výroku I. priznal žalobkyni voči žalovanému nároku na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Vo vzťahu k výroku II. priznal žalovanému voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. §§ 9 ods. 2; 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, čl. 2 ods. 2 a § 298 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, §§ 39; 53 ods. 1, 4; 54 ods. 1; 544 Občianskeho zákonníka.

6. Konštatoval, že žalobkyňa sa žalobou doručanou súdu prvej inštancie dňa 19.11.2018 voči žalovanému domáhala vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 7 133,58 Eur s príslušenstvom a určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky v časti XIII. bodu 12. zmluvných podmienok v zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX.

7. Žalobu odôvodnila tým, že dňa 21.04.2015 uzatvorila so žalovaným zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX, v ktorej absentujú obligatorne náležitosti predpokladané ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z., a to uvedenie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termínu konečnej splatnosti úveru, ako aj výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Keďže zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje vyššie uvedené obligatorne náležitosti, predmetný úver sa v súlade s ust. § 11 ods. 1 písm. b/ zák. č. 129/2010 Z. z. považuje za bezúročný a bez poplatkov, a preto jej vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške rozdielu medzi platbami v sume 25 433,58 Eur a výškou úveru 18 300 Eur.

8. V žalobe tiež tvrdila, že zmluva obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku v časti XIII. bodu 12 zmluvných podmienok, keďže táto umožňuje, aby jej žalovaná za omeškanie okrem úrokov uložila aj ďalšiu sankciu za omeškanie, ktorú vo formulárovej zmluve odmietnuť nemohla, ak chcela úver získať. Mala iba dve možnosti - buď úver prijať s podmienkami stanovenými obchodníkom alebo úver neprijať. Z uvedených dôvodov je takéto dojednanie neprijateľné, pretože si tým zhoršila svoje zmluvné postavenie a zároveň nebolo individuálne dojednané.

9. Súd prvej inštancie vo vzťahu k výroku I., ktorým určil, že zmluvná podmienka v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX z 21.04.2015, v časti XIII. Zmluvné podmienky, bod 12. Následky nesplácania spotrebiteľského úveru a zmluvná pokuta - 12.1 Zmluvná pokuta, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, dospel k záveru o neprimeranosti požadovanej zmluvnej pokuty vo výške 10 % z dlžnej splátky za každú omeškanú splátku, a to s poukazom na bod 12.4 zmluvných podmienok. Z uvedeného zmluvného dojednania vyplýva, že dlžník, ktorý je v omeškaní so splátkami úveru je povinný okrem úroku z omeškania zaplatiť zmluvnú pokutu vrátane nákladov za vymáhanie omeškaných splátok prostredníctvom tretej osoby vo výške skutočne vynaložených nákladov maximálne do sumy 14 % z vymoženej pohľadávky spolu s DPH. Vzhľadom na vyššie uvedené, preto súd prvej inštancie dospel k jednoznačnému záveru o neprijateľnosti uvedenej zmluvnej podmienky pre neprimeranosť jej výšky s poukazom na ďalšie sankcie, ktoré je veriteľ oprávnený od spotrebiteľa požadovať v prípade omeškania sa so splácaním úveru s poukazom na ust. § 53 ods. 1 a § 53 ods. 4 písm. k/ Občianskeho zákonníka.

10. Preto súd prvej inštancie žalobe v uvedenej časti vyhovel.

11. Vo vzťahu k nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 7.133,58 Eur pre absenciu náležitosti spotrebiteľského úveru podľa ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. súd prvej inštancie sa nestotožnil s tvrdením žalobkyne o absencii obligatornej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z. z. o neuvedení doby trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti úveru. Konštatoval, že doba trvania zmluvy ako obligatorná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere je uvedená priamo v čl. VIII., v ktorom sú uvedené aj ďalšie obligatorne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedením, že táto trvá do splatenia všetkých záväzkov klienta podľa uvedenej zmluvy.

12. Mal tiež za to, že doba trvania zmluvy je okrem iného uvedená aj v čl. XIII. ods. 11 bodu 11.1, z ktorého vyplýva, že zmluva sa skončí úplným splnením všetkých záväzkov a pohľadávok klienta vo vzťahu k spoločnosti podľa zmluvy.

13. Súd prvej inštancie poukázal v tejto súvislosti na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 09.11.2016 vo veci C - 42/2015, z ktorého vyplýva, že aj keď všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 Smernice 2008/48/ES nemusia byť nevyhnutne obsiahnuté v jedinom dokumente, ale musia byť vyhotovené písomne alebo zachytené na inom trvalom nosiči a musia byť neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere. Keďže všetky náležitosti upravené v čl. 10 ods. 2 Smernice 2008/48/ES musia byť uvedené zrozumiteľne a stručne, je nevyhnutné, aby zmluva o úvere obsahovala jednoznačné a presné odkazy na iné písomnosti alebo iné trvalé nosiče obsahujúce tieto náležitosti, ktoré boli skutočne odovzdané spotrebiteľovi pred uzatvorením zmluvy, aby sa mohol oboznámiť so všetkými svojimi právami a povinnosťami. Právna úprava Smernice 2008/48/ES nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že zmluva o úvere, ktorá patrí do jej pôsobnosti a je vypracovaná písomne musí byť podpísaná zmluvnými stranami a že táto požiadavka podpisania sa vzťahuje na všetky náležitosti zmluvy uvedené v čl. 10 ods. 2 Smernice.

14. Podľa názoru súdu prvej inštancie údaj o termíne konečnej splatnosti nepochybne vyplýva zo znenia zmluvy o úvere, v ktorej je uvedený termín konečnej splatnosti úveru 5/2025 (mesiac a rok konečnej splatnosti úveru) s uvedením termínu splatnosti každej z mesačných splátok úveru. Okrem iného termín konečnej splatnosti vyplýva aj zo štandardných európskych informácií a splátkového kalendára, ktorých prevzatie žalobkyňa písomne potvrdila, čo nesporne vyplýva aj z predložených príloh žaloby ňou podanej.

15. Súd prvej inštancie sa nestotožnil ani s tvrdením žalobkyne, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje podstatnú náležitosť v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. z dôvodu, že neobsahuje špecifikáciu, v akom rozsahu splátka úveru zahŕňa v sebe úhradu istiny, úrokov a iných poplatkov.

16. V súvislosti s vyššie uvedeným tiež poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/2015, zo záverov ktorého vyplýva, že čl. 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice 2008/48/ES sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami, nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Zároveň nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa s odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkosti a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Poukázal tak na rozhodnutia NS SR pod sp. zn. 3Cdo/146/2017, sp. zn. 4Cdo/211/2017, sp. zn. 3Cdo/56/2018, sp. zn. 4Cdo/187/2018, sp. zn. 4Cdo/65/2018, sp. zn. 5Cdo/132/2017, sp. zn. 2Cdo/235/2017 a sp. zn. 7Cdo/98/2017, zo záverov ktorých vyplýva, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej - ktorej anuitnej splátky.

17. Podľa súdu prvej inštancie v zmluvách uzatváraných podľa zák. č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach. Pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy výška alebo počet či termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je možné za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa.

18. Z uznesenia NS SR z 24.01.2018 pod sp. zn. 6Cdo/29/2017 nesporne vyplýva, že za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu a rozhodnutia súdov SR, vydané NS SR od 01.01.1993, ako aj rozhodnutia NS SR, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia NS SR názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali (R 71/2018 - Zbierka stanovísk a rozhodnutí NS SR 8/2018).

19. Na základe uvedeného preto súd prvej inštancie vyššie uvedený právny záver prijal v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou NS SR.

20. S poukazom na vyššie uvedené závery potom žalobkyňa v súlade s ust. § 451 Občianskeho zákonníka nemohlo vzniknúť právo na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške rozdielu realizovaných úhrad splátok úveru a poskytnutých úverových prostriedkov.

21. Preto súd prvej inštancie žalobu v uvedenej časti ako nedôvodnú zamietol.

22. Výrok o trovách konania vo vzťahu k nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia odôvodnil súd prvej inštancie právne podľa ust. §§ 255 ods. 1 a 262 ods. 2 CSP, pričom konštatoval, že vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu priznal úspešnému žalovanému voči neúspešnej žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

23. Proti tomuto rozsudku, a to proti výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a proti výroku IV. o trovách konania podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa. Napadnutému rozsudku vytýkala nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. Uviedla, že úvahy súdu prvej inštancie sú mylné. Poukázala na čl. 10 ods. 2 písm. h/ Smernice a čl. 10 ods. 2 písm. j/ Smernice. Uviedla, že čl. 10 ods. 2 písm. h/ a j/ Smernice sú vo vnútroštátnej úprave premietnuté do § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. a v zák. č. 258/2001 Z. z., boli

premietnuté do ust. § 4 ods. 2 písm. a/. Ani znenie § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z., ani znenie § 4 ods. 2 písm. a/ zák. č. 258/2001 Z. z., preto nie sú v rozpore s čl. 10 ods. 2 písm. h/, j/ Smernice. Čo sa týka samotného rozsudku SD EÚ C-42/15, z bodu 1. rozsudku SD vyplýva, že v SR sa na platnosť zmluvy vyžaduje písomná forma, ktorá je zachovaná vtedy, ak sú všetky náležitosti zmluvy podpísané. Z čoho a contrario vyplýva, že čo nie je podpísané, nie je platné. Ak majú byť VOP v písomnej forme, tak musia byť podľa vnútroštátneho práva podpísané. Inak písomná forma zachovaná nie je, a to bez rozdielu, na koľkých listinách je obsah zmluvy obsiahnutý. Navyše, len samotný odkaz na niečo, nenapĺňa obsah slovného spojenia neoddeliteľná súčasť, a to zo žiadneho výkladového hľadiska. Z bodu 2. Rozsudku SD vyplýva, že splatnosť každej splátky nemá byť v zmluve uvedená konkrétnym dátumom splatnosti. Povinnosť uvádzať konkrétnym dátumom splatnosť každej splátky náš právny poriadok nikdy neukladal a ani neukladá a z prístupnej judikatúry ani žalobkyňa nemá vedomosť o tom, aby sa spotrebiteľia domáhali toho, aby dátum splatnosti každej splátky bol v zmluve uvedený (konkrétnym) dátumom splatnosti. Z bodu 3. Rozsudku SD vyplýva len to, že zmluva o úvere s amortizáciou istiny, nemusí vo forme amortizačnej tabuľky obsahovať rozpis splátky, koľko z nej pripadá na istinu. Takáto povinnosť však náš právny poriadok nikdy neukladal a ani neukladá. Z bodu 4. Rozsudku SD vyplýva oprávnenie vnútroštátnej právnej úpravy sankcionovať nedostatky náležitosti úverovej zmluvy, obsiahnuté v čl. 10 ods. 2 Smernice. Rozsudok SD nijakým spôsobom nerieši rozpis splátok úverov bez amortizácie istiny a slovenská právna úprava, ktorá ukladá uvádzať v zmluve výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je v súlade s čl. 10 ods. 2 písm. h/ a j/ Smernice, podľa ktorého zmluva musí obsahovať výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa (čl. 10 ods. 2 písm. h/) a ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny, musí obsahovať výpis, ktorý uvádza lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich poplatkov (čl. 10 ods. 2 písm. j/), čomu zodpovedá, v zrozumiteľnej podobe požiadavka slovenskej právnej úpravy na rozpis splátok v spotrebiteľskom úvere. Ide o jednoduchý text, ktorý už niektoré nebankové subjekty, ale aj kamenné banky používajú. Jednoduchým a stručným spôsobom by sa dal vyjadriť rozpis splátky aj tak, že namiesto percentuálneho podielu jednotlivých zložiek splátky by sa priamo uviedlo ich číselné vyjadrenie: Splátka 127,50 eura (istina vo výške 100,-- eur, úrok vo výške 18,50 eura a servisný poplatok vo výške 9,-- eur, z každej jednotlivej splátky). Nejedná sa teda o žiadne zložité členenie a už vôbec nie o zapracovávanie, alebo prikladanie amortizačnej tabuľky. Z citovanej právnej úpravy vyplýva, že zákon pozná spotrebiteľské úvery s amortizáciou istiny a úvery bez amortizácie istiny (§ 9 ods. 2, písm. l/ zák. č. 129/2010 Z. z.). Amortizačná tabuľka v nijakom prípade nepatrí k povinným náležitostiam zmluvy. Na rozdiel od výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ktoré informácie zmluva obsahovať musí, amortizačnú tabuľku takáto zmluva obsahovať nemusí, a to ani pri úveroch, pri ktorých sa istina amortizuje. Zákon dáva spotrebiteľovi len právo vyžiadať si amortizačnú tabuľku a neukladá povinnosť vkladať do textu zmluvy amortizačnú tabuľku, ako povinnú náležitosť. S týmto konštatovaním konvenuje aj znenie § 11 ods. 1 písm. a/ zák. č. 129/2010 Z. z., podľa ktorého len absencia náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z., má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru (nie aj absencia náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. m/ zák. č. 129/2010 Z. z.). Nedostatok amortizačnej tabuľky, bezúročnosť a bezpoplatkovosť nespôsobuje, nakoľko takáto povinnosť nie je zákonodarcom uložená, ale nikto sa bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z takéhoto dôvodu ani nedomáha. Cieľom a podstatou rozpisu splátok je informovanosť spotrebiteľa, koľko zo sumy každej splátky, pripadá na istinu, koľko na úrok a koľko na prípadný poplatok. Cieľom a podstatou amortizačnej tabuľky je aktuálny zostatok istiny, úroku a prípadného poplatku, alebo zostatok kedykoľvek počas splácania úveru, podľa jednotlivých splátok. Rozpis splátky a amortizačná tabuľka úveru, sú dva rozdielne inštitúty. Ak by bola možnosť priznať účinky Smernice vnútroštátnym súdom, bol by tu konflikt medzi Smernicou a Zákonom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom Smernica. Vnútroštátny súd musí skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku, spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice, zaručujúce jednotlivcovi práva, alebo ukladajúce povinnosti ako také, sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch, v časti členenia splátky na splátku istiny, splátku úrokov a splátku poplatkov, nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok, lebo by sa jednalo o výklad vnútroštátneho zákona contra legem. Napriek poukazovaniu súdu prvej inštancie na Smernicu a predmetné rozhodnutie Súdného dvora EÚ, Zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich, tak ako to ustanovuje § 11 tohto Zákona, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

24. Podľa názoru žalobkyne, nemožno súhlasiť ani s názorom súdu prvej inštancie, že zmluva obsahuje údaj o dobe trvania zmluvy. Zmluva síce v čl. VIII. obsahuje slovné spojenie „Doba trvania zmluvy“, ale text k tomuto slovnému spojeniu pripojený, ktorý by mal dobu trvania zmluvy určovať, a to: „do splatnosti všetkých záväzkov Klienta podľa tejto Zmluvy“, požiadavku zákona nenapĺňa. Zákon vyžaduje nielen konečnú splatnosť, ale aj dobu trvania zmluvy. Znenie zákona neumožňuje nahrádzať jeden pojem druhým, ani používať jeden údaj, ako pomôcku na výpočet druhého údaju. Aj keď možno súhlasiť so zistením súdu prvej inštancie, že konečná splatnosť, určená mesiacom a rokom 5/2025, spĺňa požiadavky zákona, tak požiadavka na uvedenie doby trvania zmluvy, že je to „do splatnosti všetkých záväzkov Klienta podľa Zmluvy“, požiadavke zákona nezodpovedá. Doba trvania zmluvy musí byť spotrebiteľovi známa najneskôr v čase, keď vstupuje do zmluvného vzťahu tak, aby bol spotrebiteľ zrozumiteľne a jednoznačne informovaný o predpísaných náležitostiach, týkajúcich sa zmluvného vzťahu, už v čase jeho vzniku. Z formulácie: „do splatenia všetkých záväzkov Klienta podľa tejto Zmluvy“, nie je možné zistiť dobu trvania zmluvy, čo sa týka splnenia všetkých záväzkov klienta.

25. Na základe uvedeného žalobkyňa žiadala rozsudok v ňou napadnutých výrokoch zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

26. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalobca. Vo vyjadrení uviedol, že písomné vyhotovenie rozsudku je ako celok zreteľné, jasné a porozumiteľné a prehľadne štruktúrované, pričom obsahuje opis prednesov a vyjadrení žalobkyne i žalovaného, spolu s nevyhnutnou a rozsahom prijateľnou (t.j. text nezahľujúcou) citáciou príslušných právnych predpisov, ktoré sa na prejednávanú vec vzťahujú, a ktoré boli vzaté do úvahy pri rozhodovaní súdu vo veci samej, taktiež vyčerpávajúce informácie o vykonanom dokazovaní a existujúcej rozhodovacej praxi súdov. Rozsudok tak dáva jasné, matériu vyčerpávajúce a argumentačne podložené odpovede na nosné, zásadné a základné otázky prejednávanej veci. Vychádza pritom a rešpektuje existujúcu aktuálnu rozhodovaciu prax (judikatúru) najvyšších súdnych autorít. Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR je súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces, okrem iného aj, právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Berúc do úvahy uvedené, s ohľadom na znenie odvolania žalobkyne je možné uviesť, že pramení jedine v neochote žalobkyne akceptovať právny názor vo veci konajúceho súdu prvej inštancie (a tým v podstate aj právny názor najvyšších súdnych autorít vyplývajúci z existujúcej judikatúry). Vo svojom odvolaní tak žalobkyňa v podstate len opakuje svoj pohľad na vec a za „každú cenu“ sa snaží nájsť v odôvodnení rozsudku údajné nedostatky, ktoré by mali mať za následok jeho revíziu či zrušenie v odvolacom konaní. Takými nedostatkami a už vôbec nie takej intenzity však rozsudok určite netrpí. Z pohľadu žalovaného je tak odvolanie žalobkyne odsúdené na neúspech. Súd prvej inštancie sa detailne, podrobne a najmä vyčerpávajúco (aj s poukazom na existujúcu judikatúru napr. najvyššieho súdu) vysporiadal s argumentáciou žalobkyne, ktorú argumentáciu vo svojom odvolaní v podstate len opakuje. Z dôvodu hospodárnosti preto nebude žalovaný opakovať argumentáciu svojej procesnej obrany, pričom v danej veci odkazuje na jeho podania o, ktoré sú súčasťou súdneho spisu.

27. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný žiadal rozsudok potvrdiť ako vo výroku vecne správny a zaviazat žalobkyňu na náhradu trov tohto odvolacieho konania, vrátane trov právneho zastúpenia žalovaného na účet právneho zástupcu žalovaného.

28. Žalobkyňa sa k replike žalovaného už nevyjadrila.

29. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 357 CSP), preskúmal rozsudok v jeho napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že rozsudok v jeho napadnutej časti je potrebné zrušiť.

30. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať. Odvolací súd v odvolacom konaní

posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, a to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

31. Predmetom odvolacieho konania bol výrok o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a výrok IV. o trovách konania.

32. Tak ako je uvedené vyššie, súd prvej inštancie považoval nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia za nedôvodný. Nestotožnil sa s tvrdením žalobkyne, že zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 21.04.2015, ktorú uzatvorila žalobkyňa s právnym predchodcom žalovaného, neobsahuje náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) a l) z. č. 129/2010 Z.z., a preto je potrebné ju v zmysle jeho ust. § 11 ods. 1 písm. b) považovať za bezúročnú a bez poplatkov.

33. V súvislosti s absenciou údajov o výške, počte a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov odvolací súd konštatuje, že záver súdu prvej inštancie je správny.

34. K vyššie uvedenému odvolací súd len na doplnenie konštatuje:

35. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, ktorý vo viacerých svojich rozhodnutiach konštatoval, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej - ktorej anuitnej splátky.

36. Súdny dvor Európskej únie vo svojom rozsudku vo veci 14/83 Sabine Von Coloson a Elisabeth Kamann v Land Nordrhein-Westfalen uviedol, že pri aplikácii vnútroštátneho práva majú národné súdy povinnosť interpretovať svoje vlastné národné právo vo svetle textu a účelu Smernice tak, aby bol dosiahnutý výsledok, na ktorý odkazuje. Podľa článku 10 bod 1 písm. h) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/EHS z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS, účelom ktorej je harmonizácia (bod 9 preambuly), zmluva o úvere ma obsahovať výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

37. Odpoveď na výklad ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. v zmysle účelu a textu Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES dal Súdny dvor Európskej únie v rozsudku C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. /Klára Bíróová. V rámci písomného vyjadrenia k tomuto konaniu pritom Slovenská republika listom z 11.05.2015 zn. 00260/Os/2015/AC uviedla, že relevantné znenie zákona nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné určenie aká časť každej jednotlivej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky.

38. Súd prvej inštancie, ako z dôvodov jeho rozhodnutia vyplýva, sa zaoberal výkladom ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. vo svetle textu a účelu Smernice 2008/48 ES a zároveň konštatoval, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere obsahovala podmienky zmluvy umožňujúce spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy splátok. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je preto v tejto zamietavej časti náležite zrozumiteľným a správnym.

39. Pokiaľ ide o náležitosť vyžadovanú ust. § 9 ods. 2 písm. f) cit. zákona, odvolací súd k odvolacím námietkam žalobkyne uvádza, že tieto sú nedôvodné. V zmluve je uvedený termín konečnej splatnosti úveru 5/2025, čo aj odvolací súd považuje za naplnenie zákonnej požiadavky v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia.

40. Pokiaľ však ide o dobu trvania zmluvy ako náležitosť vyžadovanú ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z., odvolací súd konštatuje, že zmluva neobsahuje dobu trvania zmluvy. Uvedené ustanovenie vyžaduje presnú špecifikáciu, či je zmluva uzatvorená na dobu neurčitú, alebo na dobu určitú a v tom prípade je potrebné uviesť presnú dobu trvania zmluvy. Je pritom nevyhnutné, aby údaj

o dobe trvania zmluvy bol uvedený priamo v samotnej spotrebiteľskej zmluve, teda na listine na ktorej spotrebiteľ pripája svoj podpis. Zmyslom ust. § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ bolo, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom dotknuté ustanovenie rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Stanovenie obligatórnej náležitosti zmluvy znamená presné a jasné vymedzenie obsahovej informácie, nie nutnosť spotrebiteľa dovodzovať takýto údaj (informáciu) pred podpisom zmluvy. Poskytovateľ úveru, ktorý je autorom formulárovej zmluvy, v čase uzatvárania zmluvy nepochybne pozná každú jednotlivú jej obsahovú náležitosť, a teda aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Formulácia doby trvania zmluvy tak, ako je uvedená v posudzovanej zmluve o úvere, je neurčitá, keďže zmluva nemusí trvať len do splatenia záväzkov, ale môže napr. trvať a zaniknúť aj iným spôsobom, ako splatením.

41. Práve z vyššie uvedeného dôvodu je možné vysloviť pochybnosť, či predmetná zmluva o úvere obsahuje alebo neobsahuje náležitosť vyžadovanú aj ust. § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z. a z tohto dôvodu bolo potrebné rozsudok podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP v jeho napadnutej časti, t. j. vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v súvisiacom výroku IV. o trovách konania zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

42. Úlohou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude opätovne posúdiť úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX. zo dňa 21.04.2015, uzavretú stranami sporu so zameraním, či boli alebo neboli splnené všetky zákonné náležitosti, a to aj podmienky v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. f) z. č. 129/2010 Z.z. tak, ako je to naznačené vyššie. Až po náležitom vyhodnotení bude možné správne a spravodlivo vo veci rozhodnúť. V novom rozhodnutí rozhodne aj o všetkých trovách konania.

43. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).